

Forskningsparken
15. november 1989

SPERRET til kl 1100

Statsminister
Jan P. Syse

ÅPNING AV FORSKNINGSPARKEN

Deres Exellenser
Andre deltagere

Jeg ser med glede at man har tatt sjansen på å invitere både en statsminister og en byrådsleder til denne feståpningen av Forskningsparken. Det vidner om stor selvtillit hos arrangørene. I disse innstrammingstider er jo vi politikere mer kjent for å nedlegge virksomheter enn for å åpne dem.

Men dette er unektelig noe annet enn politikkenes grå hverdag. En forskningspark er ment å være et sted for forening av den fri tanke og den forretningsmessige forstand. Det er to fenomener som vi ikke møter så ofte i politikken, i hvert fall ikke samtidig. Men som er drivkreftene i all fornuftig utvikling.

Jeg er glad for å kunne delta i denne begivenheten av flere grunner. Dels fordi den bekrefter at dagens universitet åpner seg stadig mer mot samfunnet. Universitetets ressurser tas mer aktivt i bruk for å forme og fremme samfunnsutviklingen. Det har vært tider da mange, med rette eller urette, følte at universitetet var stengt inne i seg selv. Selv de av oss som tilbragte våre studiedager på Aulatrappen, altså midt i sentrum, var vel ikke alltid helt sikre på at universitetet hadde noen praktisk kontakt med virkeligheten. Det var to verdener - town and gown, som det visstnok heter i Oxford.

Men et universitas var jo aldri ment å være en innelukket verden i seg selv. Det skulle i ordets egentlige forstand være omfattende. Ikke ekskluderende, men inkluderende. Når da universitetsforskere i dag skal slå seg sammen med de såkalte praktiske livs menn i et nytt arbeidsfellesskap, så er det en opprinnelig forbindelse som blir gjenopprettet.

Jeg tror det er en høyst nødvendig utvikling. Dels fordi industrien i seg selv blir stadig mer forskningsavhengig. Og dels fordi forskningen selv blir mer spesialisert og fragmentert og får større behov for en løpende dialog med "brukerne" (i vid forstand) for å få nødvendige styringssignaler.

Det tredje og enkleste poeng er at vår fremtid som nasjon ligger i evnen til å utnytte hva vi vet. Den ligger i vår samlede kompetanse, og i evnen til å omsette den i praktiske resultater. I dag lever vi i faretruende grad av å fortære en oljeformue som vil ta slutt. Det grunnlaget vi kan bygge på i fremtiden må være, om ikke landbasert så i hvert fall kunnskapsbasert. Og vi må starte med å legge det grunnlaget nå. Samtidig må vi ta vare på grunnforskningen. Ikke bare på Universitetets forskningspark, men på Universitetet selv.

Personlig har jeg en særlig glede av å se Forskningsparken virkeliggjort. Som industriminister for noen år siden fulgte jeg forarbeidene, her og i andre universitetsmiljøer, på nært hold og med stor interesse. Jeg kan langt fra påstå å ha vært en av fedrene, men iallfall en av fadderne. Så det gjør godt å se barnet fullt utvokst.

For øvrig regner jeg med at det også her er slik at man så vidt har rukket å bli ferdig til åpningen. La meg si at det gjelder oss i Regjeringen også. Så sent som i september var jeg i tvil om vi ville rekke det!

I dag er vi naturligvis innbudt her alle sammen for å si smigrende og oppmuntrende ord. Dette er jo ingen anledning for kritisk forskning, bare for lykkønskninger. Men de trengs. Ingen har garanti for økonomisk suksess. Men et foretagende som dette vil stå eller falle nettopp med sin økonomiske suksess. Ikke alle kan jo gjøre som forfatteren Hans E. Kinck; å oppsøke sin forlegger for å kreve renter på sine forskudd.

Vi som er her i dag, er imidlertid noe mer enn en gruppe mennesker som håper at dette skal gå bra. Vi er fremfor alt en gruppe mennesker som tror at dette skal gå bra. Som tror på selve idéen. Og på realiseringen av den her i Gaustadbekkdalen, tett ved Norges største forskningsmiljø.

Vi er alle klar over at Forskningsparken er en idé som har sin pris. Og at prisen kan kjennes høy akkurat i en periode da det er voldsom pågang på Universitetets ressurser. Men i det lange løp vil det ikke være størrelsen på investeringen som teller, men størrelsen på avkastningen. Forskningsparken bør vise seg å bli utgiften til inntekts ervervelse, til gagn både for forskningen og fortjenesten.

Jeg tror at denne formen for arbeidsfellesskap også vil produsere andre resultater, bortenfor de rent økonomiske. Parken bør bli - om jeg får stjele navnet fra professor Sejersteds institutt - et sted for teknologi og menneskelige verdier. I varig, vandrende samtale.

Jeg gratulerer.

Erklæres for åpnet.